

ร่วมมือ
กับท่านอ๋องปากแข็ง
เพื่อฟังงานแต่งของ
พระเอกนิยาย

มนพระจันทร์

ร่วมมือกับท่านอองปากแข็งเพื่อพลังงานแต่งของ พระเอกนิยาย

เขียน

มนพระจันทร์

บรรณาธิการ

ธัมโม

ช่องทางติดต่อ

FB: Ocean Books

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และที่แก้ไข
เพิ่มเติมทุกฉบับ ห้ามมิให้ผู้ใดทำการคัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลงเนื้อหาบางส่วน
หรือทั้งหมด เพื่อผลิตเป็นรูปเล่มและ/หรือสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เพื่อการใด ๆ เว้นแต่ได้รับการอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น หาก
ฝ่าฝืนจะดำเนินการทางกฎหมายให้ถึงที่สุด

คำโปรย

เมื่อตัวแม่วงการมายา ต้องมารับบทนางร้ายเกรด B... งานนี้ไม่มีดราม่า มีแต่ฮาจนท้องแข็ง!

เรื่องย่อ

ใครจะไปคิดว่าสกิลการดำกราดและการเล่นใหญ่รัชดาลัยเจียเตอร์ของ เจเจ จะกลายเป็นอาวุธชั้นดีในยุคโบราณ! เมื่อนางทะลุมิติมาอยู่ในร่างของนางร้ายเกรดบีที่กำลังจะถูกคุมหั้นและน้องสาวต่างแม่รวมหัวกันฆ่าเพื่อฮุบสมบัติ เจเจจึงต้องจัดตำราการแสดงมาสู้ยิบตา

เป้าหมายคือ ฉีกหน้ากากคุมหั้นจอมปลอม สั่งสอนน้องสาวดอกบัวขาวให้รู้สำนึก และหาทางหนีไปใช้ชีวิตเสวยสุขบนกองเงินกองทอง

แต่แผนการข้อสุดท้ายกลับสะดุดก็ก เมื่อนางดันไปสะดุดตา (และสะดุดรัก) เข้ากับ ทานอ่องเซียวจิ้ง ผู้ชายหน้าหนึ่งที่ปากบอกรำคาญ แต่การกระทำกลับตามใจนางทุกอย่าง ไม่ว่านางจะอยากพึ่งงานแต่ง อยากขุดสวน หรืออยากกินหมูกระทะ เขาก็พร้อมจะเนรมิตให้!

นี่คือนิยายรักจีนโบราณที่จะทำให้คุณหัวเราะร่า น้ำตาเล็ด และเงินจนตัวบิต ไปกับความแสบสันของนางเอกและความคลั่งรักของพระเอก!

ตอนที่ 1. ตื่นมาก็ช่วยเลย

เจเจกะพริบตาถี่เพื่อปรับโฟกัสภาพเบื้องหน้า ท่ามกลางกลีบดอก
ท้อสีชมพูอ่อนที่ปลิวว่อนลงมาราวกับฉากในภาพยนตร์รักโรแมนติคฟอร์ม
ยักษ์ที่ทุ่มทุนสร้างมหาศาล

ทว่าสิ่งที่สัมผัสได้กลับไม่ใช่ความโรแมนติคชวนฝัน แต่เป็นอาการ
ปวดหัวตุบ ๆ เหมือนมีใครเอาค้อนมาทุบกลางกะโหลกศีรษะ กลิ่นเครื่อง
หอมฉุนก็ผสมปนเปกับกลิ่นข้าวร้อนลอยมาเตะจมูกจนรู้สึกคลื่นไส้
พะอืดพะอม ยิ่งไปกว่านั้นคือความรู้สึกอึดอัดบริเวณหน้าอกและเอวที่
เหมือนถูกรัดด้วยเชือกเส้นหนาจนแทบหายใจไม่ออก

‘คัท! ใครเป็นคนจัดแสงตรงนี้ หน้ามืดไปหมดแล้ว’

เจเจกวาดสายตามองไปรอบตัวด้วยความงุนงง หวังจะหันไปดู
ทีมงานฝ่ายแสงที่ปล่อยให้แสงแดดจ้าส่องหน้านักแสดงจนแทบตา แต่ภาพที่
เห็นกลับทำให้คำคำที่เตรียมไว้จุกอยู่ที่คอหอย

เบื้องหน้าไม่ใช่กองถ่ายละครย้อนยุคที่คุ้นเคย ไม่มีกล้องถ่ายทำ
ราคาแพงระยับ ไม่มีไมค์บูมลอยอยู่เหนือหัว ไม่มีผู้กำกับนั่งหน้าเครียดคิ้ว
ขมวดอยู่หลังจอมอนิเตอร์ มีเพียงศาลาไม้แกะสลักลวดลายวิจิตรบรรจง
ตั้งอยู่กลางสวนสวยร่มรื่น เหล่าหญิงสาวในชุดจีนโบราณหลากสีสนั่นงล่อม
วงจิบชา บ้างก็กระซิบกระซาบ บ้างก็ใช้พัดจิบปิดปากหัวเราะคิกคักด้วย
จริตที่ดูปรุงแต่งเกินมนุษย์ปกติ

‘เดี๋ยวนะ... นี่มันไม่ใช่กองถ่าย แล้วทำไมทุกคนถึงมองฉันด้วย
สายตาแบบนั้น’

สายตาเหล่านั้นไม่ได้มีความชื่นชมหรือเป็นมิตรแม้แต่น้อย มันเต็มไปด้วย
การเหยียดหยาม ขยะแขยง และสะใจ ราวกับกำลังมองดูตัวร้ายใน
ละครหลังข่าวที่กำลังจะถูกรุมตบกลางตลาด เจเจพยายามประมวลผลใน

สมอง ความทรงจำสุดท้ายคือการนอนอ่านนิยายเรื่อง ‘ดวงใจจอมมาร’ อยู่บนโซฟาที่บ้าน พร้อมกับก่นด่านักเขียนที่แต่งให้ตัวละคร ‘เจียงร่วอี’ ตายโง่ ๆ ในตอนจบ

ทันใดนั้น ความทรงจำของเจ้าของร่างเดิมก็ไหลบ่าเข้ามาในหัว ทั้งความน้อยใจ ความริษยา และความรักโง่งมที่มีต่อผู้ชายคนหนึ่ง เจเจยกมือขึ้นกุมขมับ พยายามตั้งสติกับความจริงที่น่าเหลือเชื่อยิ่งกว่าพล็อตหนังสือไฟ

นี่เธอทะเล่ลุมิตีเข้ามาอยู่ในร่างของ **เจียงร่วอี** ตัวร้ายเกรดบีที่มีจุดจบอนาถที่สุดในโลกนิยาย!

“พี่หญิงรอง ท่านเป็นอะไรไปหรือเจ้าคะ หรือว่าซาถั่วยนี้รสนชาติไม่ถูกปาก?”

เสียงหวานใสปานกระดิ่งแก้วดังขึ้นขัดจังหวะความคิด เจเจเงยหน้าขึ้นมองเจ้าของเสียง พบกับดรุณีน้อยหน้าตาจิ้มลิ้มพริ้มเพรา สวมชุดสีชมพูอ่อนดูบอบบางน่าทะนุถนอม ดวงตากกลมโตฉายแววห่วงใยเจือความหวาดกลัวเล็กน้อย รวากับลูกกวางน้อยที่กำลังเผชิญหน้ากับนางเสือร้าย

เจียงโหรว น้องสาวต่างมารดาผู้ได้รับบทนางเอกดอกบัวขาวแสนบริสุทธิ์

เจเจรับถั่วยชาที่อีกฝ่ายยื่นให้อย่างเสียไม่ได้ พลังจ้องมองใบหน้านั้นแล้ววิเคราะห์ด้วยสัญชาตญาณของครูสอนการแสดงมืออาชีพ

‘แอดดิงเบอร์ห้ามากหนู สายตาล่อกล่อก มุมปากกระตุกเล็กน้อย ตอนพูด นี่มันบทนางร้ายแอ็บไซค์ด ๆ ใครเป็นคนแคสต์บทนี้มา จ้างร้อยเล่นล้านจนดูลมไปหมด’

“พี่หญิงรอง อย่าโกรธน้องเลยนะเจ้าคะ น้องทราบว่ามันไม่พอใจที่น้องได้รับคำชมจากฮูหยินผู้เฒ่า แต่น้องมิได้ตั้งใจจะทำให้ท่านขายหน้าเลยจริง ๆ”

เจียงโหรวเริ่มป้อน้ำตา หยาดน้ำใสเอ่อคลอเบ้าตาอย่างรวดเร็วราว

กับสั่งได้ ประโยคนี้น่าดูเนิน ๆ เหมือนการขอโทษอย่างนอบน้อม แต่เนื้อแท้คือการประกาศให้คนทั้งงานรู้ว่า เจียงร่วอี้เป็นคนขี้อิจฉาและใจแคบเพียงใด

เจเจชะงักค้างไปชั่วขณะ สมอที่กำลังประมวลผลอย่างหนักหน่วงเหมือนคอมพิวเตอร์รุ่นเก่าที่ถูกสั่งรันโปรแกรมกราฟิกทำงานติดขัด เธอกะพริบตาปริบ ๆ มองหยาดน้ำตาเม็ดโตที่ร่วงเผลอลงมาอย่างสวยงามนั้นด้วยความอึ้ง

‘เฮ้ย... เอาจริงดิ? นี่ฉันหลุดเข้ามาในฉากละครน้ำเน่าแบบ 4K เลยหรอเนี่ย? ยังไม่ทันได้ตั้งตัว ยังไม่ทันได้หายใจหายใจคอ ก็โดนโยนบทนางร้ายใส่หน้ากันตั้งอ้อ ๆ แบบนี้เลย?’

ความตื่นตระหนกเล่นพล่านไปทั่วร่างจนมือที่ถือถ้วยชาเริ่มสั่นระริก ไม่ใช่เพราะความโกรธ แต่เพราะความ ‘Culture Shock’ ขึ้นรุนแรงที่ถาโถมเข้ามาโดยไม่ให้สัญญาณเตือน

แต่ยังไม่ทันที่เจเจจะได้กรีดร้องโวยวายในใจให้หน้าใจ เสียงซุบซิบก็ดังแทรกเข้ามาในโสตประสาท ดึงสติของเธอให้หันไปสนใจหายนะที่กำลังก่อตัวขึ้นรอบด้าน

“คูลี คุณหนูรองตระกูลเจียงรังแกน้องสาวอีกแล้ว”

“นางช่างจิตใจคับแคบนัก ตนเองทำตัวเหลวแหลกจนผู้คนเอือมระอา ยังจะไปพาลใส่น้องสาวผู้แสนดีอีก”

“ข้าได้ยินมาว่านางถึงขั้นวางยาบ่าวรับใช้เพียงเพราะทำผมไม่ถูกใจช่างโหดเหี้ยมผิดมนุษย์”

คำวิจารณ์เหล่านั้นพรุ้งพรุ้งออกมาไม่ขาดสาย เจเจถอนหายใจยาวเหยียด หากเป็นเจียงร่วอี้คนเดิมคงจะกรีดร้องอาละวาดและปาถ้วยชาใส่หน้าเจียงโหววไปแล้ว ซึ่งนั่นจะเข้าทางนางเอกดอกบัวขาวทันที

แต่เสียใจด้วย วันนี้คนที่นั่งอยู่ตรงนี้ไม่ใช่คุณหนูรองสมอกลางคนเดิม แต่เป็น เจเจ ตัวแม่แห่งวงการมายาที่ปั้นดารานางงามให้ดังระเบิด

มาแล้วนับไม่ถ้วน

เจเจยกมปากขึ้นเป็นรอยยิ้มเย้ยหยัน องค์การยิ้มแบบนางพญาที่
ฝึกหน้ากระຈກมาเป็นพันครั้ง ดวงตาเฉียวคมตัวดมองเจียงโหรวตั้งแต่หัว
จรดเท้าด้วยสายตาประเมินค่า

“ขอบใจที่เป็นห่วงนะเจียงโหรว แต่ข้าว่าเจ้าเอาเวลาห่วงข้าไปห่วง
ตัวเองก่อนดีกว่าไหม”

น้ำเสียงของเจเจราบเรียบ เย็นชา แต่กังวานก้องไปทั่วศาลา เจียง
โหรวชะงักไปเล็กน้อย น้ำตาที่กำลังจะไหลย้อนกลับแทบไม่ทัน

“พีหึงรongsหมายความว่าอย่างไรเจ้าคะ?”

เจเจวางถ้วยชาลงบนโต๊ะเสียงดัง กริก เพื่อเรียกความสนใจ ก่อนจะ
เอื้อมมือไปเชยคางน้องสาวตัวดีขึ้นมาพิจารณาใกล้ ๆ การกระทำที่อุกอาจนี้
ทำให้ทุกคนในงานเงิบกริบ

“ก๊สซาดบนปากเจ้านะสิ วันนี้เจ้าทาสีอะไรมา ดูซีดเซียวราวกับคน
ป่วยใกล้ตาย หรือว่าช่วงนี้เจ้าพักผ่อนน้อยเพราะมัวแต่คิดแผนการ... เอ๊ย
คิดบทกลอนจนตึกตื่น” เจเจจงใจเปลี่ยนคำพูดในตอนท้ายพร้อมรอยยิ้มที่
ไปไม่ถึงดวงตา

“ดูสิ หน้าหมองคล้ำเหมือนคนโดนคุณไสยเข้าตัวไม่มีผิด”

เจียงโหรวหน้าถอดสี รีบสะบัดหน้าหนีจากการเกาะกุม มือไม้สั่น
เทาด้วยความโกรธที่ถูกวิจารณ์ซึ่งหน้า แต่ยังต้องรักษาภาพลักษณ์นางเอกผู้
อ่อนแอเอาไว้

“พีหึงรongs ท่าน... ท่านกล่าวหาข้าเกินไปแล้ว”

“ข้าก็แค่เป็นห่วงในฐานะพี่สาว” เจเจจิบปากจิบคอพุดพลางหยิบ
ขนมเข้าปากเคี้ยวตุ้ย ๆ อย่างไม่แยแสสายตาใคร

“อุตสาห์แต่งตัวมาเสียสวยแต่หน้าซีดเป็นไก่อ๋ม เดียวคุณชาย
ทั้งหลายเขาจะนึกว่าเป็นโรคร้ายแรงเอานะ”

เหล่าคุณหนูไฮโซที่เตรียมจะรุ่มทั้งเจียงร้วีต่างพากันอ้าปากค้าง ไม่มีใครคาดคิดว่านางร้ายผู้มักจะใช้อาชญากรรมนำหน้าจะเปลี่ยนมาใช้ฝีปากเชือดเฉือนได้เจ็บแสบขนาดนี้ บรรยากาศในศาลาเจียบกริบจนได้ยินเสียงลมพัดทันใดนั้น เสียงประกาศของบ่าวรับใช้หน้าประตูก็ดังขึ้นทำลายความเงียบ

“คุณชายใหญ่ตระกูลหลิน... หลินจื่ออัน มาถึงแล้ว”

สิ้นเสียงประกาศ บรรยากาศก่ดตันเมื่อครู่ก็มลายหายไปในพริบตา ราวกับมีใครสะบัดพัดเปลี่ยนฉาก เหล่าตฤณน้อยที่เคยจับกลุ่มนินทาต่างรีบกระวีกระวาดจัดแต่งทรงผมและเสื้อผ้าให้เข้าที่ บางคนหยิบกระจกบานเล็กขึ้นมาส่องสำรวจความงามอย่างรวดเร็ว

เสียงกระซิบกระซาบเปลี่ยนโทนจากเย้ยหยันเป็นเสียงหวีดร้องในลำคอด้วยความชั้เฉินระคนตื่นเต้น สายตาทุกคู่ที่เคยจ้องจับผิดเจเจ บัดนี้พากันย้ายโฟกัสไปจับจ้องที่ทางเข้าสวนดอกท้อเป็นตาเดียว ราวกับกำลังรอคอยการเสด็จลงมาของเทพบุตร

เจเจมองตามสายตาเหล่านั้นไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น อยากจะเห็นหน้าคู่หมั้นตัวดีที่เป็นต้นเหตุแห่งหายนะทั้งปวง

ร่างสูงโปร่งในชุดบัณฑิตสีขาวบริสุทธิ์เดินเข้ามาด้วยท่วงท่าสง่างาม ในมือถือพัดจีบโบกไปมาเบา ๆ ทั้งที่อากาศยังไม่ร้อน ใบหน้าหล่อเหลาเกลี้ยงเกลา นั้นประดับด้วยรอยยิ้มละไมที่ทำให้สาว ๆ ในงานแทบละลายลงไปกับกับพื้น

ทว่าในสายตาของเจเจ ภาพที่เห็นกลับแตกต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง

นางไม่ได้เห็นอระาความหล่อเหลาหรือความสง่างามใด ๆ แต่สิ่งที่ซ่อนทับอยู่บนใบหน้าของหลินจื่ออัน คือสัญลักษณ์รูป หัวกะโหลกไขว้สีแดงฉ่ำ ขนาดใหญ่ มันลอยเด่นหราอยู่เหนือศีรษะเขาราวกับป้ายเตือนภัยอันตรายระดับสูงสุด

‘นั่นมันอะไร... *Death Flag* จั๊นหรือ? นี่ฉันตาฝ้าหรือระบบเกมมัน
บั๊กเนี่ย!’

หวัะโหลกนั้นกะพริบวิบวับทุกครั้งทีหลินจ้ออันก้าวเท้าเข้ามาใกล้
ยิ่งเขาเดินเข้ามาใกล้มากเท่าไร สัญญาณเตือนภัยในหัวของเจเจก็ยิ่งกรีด
ร้องดังขึ้นเท่านั้น

สัญชาตญาณเอาตัวรอดบอกนางทันทีว่า ผู้ชายคนนี้ไม่ใช่พระเอกที่
มาขาว แต่เป็นยมทูตที่มาพร้อมกับใบมรณบัตร หากนางปล่อยใจไปแต่งงาน
กับเขาตามพล็อตเดิม จุดจบเดียวที่รออยู่คือความตายสถานเดียว

เจเจจ้องมองสัญลักษณ์มรณะนั้นตาไม่กะพริบ ความรู้สึกเย็นวาบ
แล่นปราดไปทั่วแผ่นหลังจนขนลุกชัน ลมหายใจเริ่มติดขัดไม่ใช่เพราะความ
เขินอาย แต่เป็นเพราะความหวาดกลัวสุดขีดที่ร่างกายตอบสนองออกมาเอง

ตอนที่ 2. บทเกี่ยวพาราสีที่เซซเซมัด

เจเจพยายามเรียกสติที่กำลังกระเจิดกระเจิงให้กลับมาอยู่กับเนื้อกับตัวอีกครั้ง แม้ภาพหวัะโหลกสีแดงเถือกที่ลอยเด่นหราอยู่เหนือศีรษะของหลินจื่ออันจะดูน่าสยดสยองเพียงใด แต่นางจะแสดงอาการหวาดกลัวออกไปไม่ได้เด็ดขาด เพราะนั่นอาจผิดคาแรคเตอร์ตัวร้ายผู้หยิ่งยโส และอาจนำไปสู่จุดจบที่ไม่สวยงามตามบทดั้งเดิม

หญิงสาวสุดลมหายใจเข้าลึก พยายามจะก้าวถอยหลังเพื่อทิ้งระยะห่างจากตัวอันตราย ทว่าชายกระโปรงผ้าไหมปักดินทองที่ทั้งหนักทั้งยาวรุ่มร่ามราวกับชุดเกราะกลับเป็นอุปสรรค เพียงแค่ขยับตัวเล็กน้อยก็แทบจะสะดุดขาตัวเองล้มคว่ำ

‘ให้ตายเถอะ คอสตัมเรื่องนี้ใครเป็นคนออกแบบ จะเดินเหินยังลำบากขนาดนี้แล้วจะให้ไปตบตีกับใครได้’

ในขณะที่เจเจกำลังนึกกันต่าฝ่ายเสื้อผ้าในใจ หลินจื่ออันก็ได้เดินเข้ามาหยุดยืนอยู่ตรงหน้านางเป็นที่เรียบร้อย เขาสะบัดพัดจีบในมือหนึ่งครั้ง พัดกระดาชาวดลวดลายทิวทัศน์คลี่ออกด้วยท่วงท่าที่เจ้าตัวคงมั่นใจว่าสง่างามบาดใจ ก่อนจะส่งสายตาวานเย็นมาให้

“รั่วอี” น้ำเสียงของเขาทุ้มนุ่ม จงใจตัดให้ดูอ่อนโยนจนฟังดูคล้ายพระเอกโรงจิวหลงโรง

“วันนี้เจ้าช่างงามพิลาสดุจดวงจันทร์ในคืนวันเพ็ญ แม้แต่ดอกท้อในสวนนี้ยังต้องอับอายเมื่อได้ยลโฉมเจ้า”

เจเจต้องใช้ความอดทนอย่างสูงในการกลั้นคำและกลั้นความรู้สึกพะอืดพะอมไปพร้อมกัน คำชมที่ฟังดูประดิดประดอยเกินความจำเป็นเช่นนี้ หากเป็นในยุคปัจจุบันคงถูกนำไปประจานในโลกออนไลน์ข้อหาเลี่ยนจนน่าขนลุก

‘บทพูดเซยสะบัด! ใครเขียนสคริปต์ให้ตานี้ หน้าตาก็ดีแต่ทำไมถึงได้
พูดจาเหมือนหลุดมาจากวรรณคดีเขื่อนขุนแบบนี้’

แม้สมองของเจเจจะกำลังวิพากษ์วิจารณ์การแสดงของคู่หมั้นอย่าง
เผ็ดร้อน แต่ร่างกายของเจเจจ๋อกลับทรยศ หัวใจดวงน้อยในอกข้างซ้าย
เต้นระรัวแรงขึ้นมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย ความรู้สึกร้อนผ่าวแล่นขึ้นมาที่ใบหน้า
ลมหายใจเริ่มติดขัด นี่คงเป็นความรู้สึกตกค้างของเจ้าของร่างเดิมที่เคยรัก
ผู้ชายคนนี้อย่างหัวปักหัวปำ

เจเจกัดฟันแน่น บังคับควบคุมร่างกายตัวเองไม่ให้แสดงอาการเขิน
อายออกไป นางต้องสู้กับวิญญาณความรักที่ยังคงหลงเหลืออยู่ภายใน

‘หยุดเดี๋ยวนี้ละยัยเจเจจ๋อ เธอจะมาใจเต๋นกับไอ้หมอนี่ไม่ได้ คุบน
หัวมันลิ นั้นมันป้ายเตือนเขตอันตรายชัด ๆ ขึ้นเธอหลงกลมันอีกรอบ เราได้
กอดคอกันตายคู่แน่!’

หลินจื่ออันเห็นหญิงสาวตรงหน้าย่นนิ่งเจิบ หน้าแดงระเรื่อ ก็
ตีความเข้าใจตัวเองทันทีว่านางกำลังเขินอายจนทำตัวไม่ถูก รอยยิ้มมุม
ปากของเขายายกว้างขึ้นด้วยความลำพองใจ

“ข้ารู้ว่าเจ้าคงดีใจที่ได้พบข้า” เขาก้าวเท้าเข้ามาใกล้อีกหนึ่งก้าว ยื่น
มือขาวผ่องราวกับสตรียอกมาหมายจะกอบกุมมือนาง

“จ๋อ ข้าคิดถึงเจเจจ๋อนัก ช่วงนี้ข้ายุ่งอยู่กับการเตรียมสอบขุนนาง
จึงมิได้มีเวลาไปเยี่ยมเยียนเจ้าที่จวน”

ทันทีที่เห็นมือของเขายื่นเข้ามา สัญญาณเตือนภัยในหัวของเจเจก็
กรี๊ดร้องดังลั่น ภาพนิมิตแห่งความตายฉายวาบเข้ามาในสมอง หากยอมให้
เขาแตะตัวตอนนี้ เท่ากับเป็นการยอมรับสถานะคู่หมั้น และนั่นคือการก้าว
ขาข้างหนึ่งลงไปในโลกศพ

นางต้องทำอะไรสักอย่าง ต้องหลบเลี่ยงการสัมผัสนี้ให้ได้โดยไม่ให้ดู
ผิดสังเกต

เจเจคำนวณจังหวะและระยะห่างอย่างรวดเร็ว นางตัดสินใจจัดทักษะการแสดงตลกเจ็บตัวแบบที่เคยสอนลูกศิษย์ออกมาใช้

ในวินาทีที่ปลายนิ้วของหลินจื่ออันกำลังจะสัมผัสโดนหลังมือ เจเจก็สร้างทำเป็นเสียหลัก นางบิดข้อเท้าเล็กน้อยแล้วทิ้งน้ำหนักตัวไปทางด้านข้างอย่างรวดเร็ว

“ว้าย!”

เจเจร้องอุทานเสียงหลง ร่างระหงในชุดรุ่มร่ามเซถลาไปชนเสาไม้ของศาลาอย่างจัง เสียงดัง ตึง จนทุกคนในงานสะดุ้งโหยง

หลินจื่ออันที่หมายมั่นว่าจะคว้ามือสาวงาม กลับคว่ำได้เพียงความว่างเปล่า เขาเสียหลักเล็กน้อยจนเกือบจะหน้าทิ่มมะม่วงลงไปกองกับพื้น เพราะแรงส่งที่ยังไม่ทัน พัดจับในมือหลุดร่วงลงพื้นอย่างดูไม่เจ็ด

บรรยากาศในศาลาเงียบกริบยิ่งกว่าเดิม ทุกสายตajibจ้องมาที่ฉากละครตรงหน้าด้วยความตะลึงงัน

เจเจรีบติดตัวลุกขึ้นยืนจัดทรงผมและเสื้อผ้าให้เข้าที่อย่างรวดเร็ว ด้วยท่าทางมั่นใจราวกับนางแบบมืออาชีพที่ลัมบนแคตวอล์กแล้วลุกขึ้นมาเดินต่อทันที นางหันไปมองหลินจื่ออันที่กำลังก้มลงเก็บพัดด้วยสีหน้าบอกละอายไม่รับ แล้วส่งยิ้มแห้ง ๆ ให้

“ขออภัยเจ้าค่ะคุณชายหลิน พอดีข้า... ข้าตื่นเต้นนะเจ้าค่ะ” เจเจกัดฟันพูดประโยคต่อมาด้วยน้ำเสียงที่พยายามจะให้ดูจริงจังที่สุด แม้ในใจจะอยากสารออกออกมาเต็มที่

“ข้าเป็นโรคแพ้อ... คนหล่อ เอ๊ย..ชายหนุ่มรูปงามนะเจ้าค่ะ เจอหน้าท่านใกล้ ๆ ที่ไร ข้าขำมันอ่อนแรงพับลงไปทุกทีเจ้าค่ะ”

คำแก้ตัวหน้าตายของเจเจทำเอาหลินจื่ออันชะงัก คิ้วที่ขมวดมุ่นคลายออกทันที ก่อนจะเปลี่ยนเป็นรอยยิ้มกว้างที่ดูภาคภูมิใจในเสน่ห์ของตนเองยิ่งกว่าเดิม

“โธ่ รั่วอี เจ้านี้ช่างปากหวานเสียจริง ข้าไม่ถือโทษโกรธเจ้าหรอก”
เขาหัวเราะร่า พลางปิดฝู่นออกจากพัด

“แต่เจ้าต้องระวังตัวให้มากกว่านี้ หากเจ้าเจ็บตัวไป ข้าคงปวดใจแย่”

เจเจมองดูท่าทางหลงตัวเองของอีกฝ่ายแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจในใจ
อย่างปลงตก

‘เขื่อนก่ายขยะมัด ผู้ชายคนนี้โง่หรือซื่อปอกันแน่ ชมแค่นี้ก็ตัวลอยแล้ว’

ในขณะที่หลินจื่ออันกำลังยิ้มร่า ภาพความจริงที่น่าสะพรึงกลัวก็
กระแทกเข้ากลางใจของเจเจอย่างจัง ฉากงานแต่งงานสีเลือดในนิยาย
ซ้อนทับกับภาพผู้ชายตรงหน้า หลินจื่ออันยืนถ่วงเหล้าพิษให้นางดื่มด้วย
รอยยิ้มแบบเดียวกับตอนนั้นไม่มีผิดเพี้ยน

ผู้ชายคนนี้ไม่ใช่สามีในอนาคต และไม่ใช่พระเอกของเรื่องนี้ เขาคือ
เพศฆาตที่มากในคราบของคู่หมั้น เขาคือตัวร้ายที่จะหลอกใช้นางเพื่อก้าว
ไปสู่อำนาจ และเมื่อหมดประโยชน์ เขาก็จะกำจัดนางทิ้งอย่างไม่ยั้ง

เจเจสบตากับหลินจื่ออันอีกครั้ง แววตาของนางเปลี่ยนจากความ
ล้อเล่นเป็นความเด็ดขาด

*‘ฉันทันดารามาเป็นสิบคน แก้ปัญหาให้หนักแสดงมานับร้อยเคส จะ
มายอมตายโง่ ๆ เพราะบทละครห่วยแตกแบบนี้ไม่ได้เด็ดขาด ฉันทจะต้องฉีก
สัญญาทาสฉบับนี้ งานแต่งบ้าบอนี้จะต้องถูกยกเลิก!’*

“คุณชายหลินเจ้าคะ” เจเจเอ่ยขึ้นตัดบทก่อนที่จะอีกฝ่ายจะเริ่มร้าย
กลอนบทใหม่

“ข้าคงต้องขอตัวกลับจวนก่อน รู้สึกว่าอาการแพ้ความรูปร่างของ
ท่านจะกำเริบจนข้าเริ่มปวดหัวใจขึ้นมาแล้ว”

นางยกมือกุมหน้าอก แสร้งทำหน้าเจ็บปวด โดยไม่รอให้อีกฝ่าย
อนุญาต เจเจยกายค้ำนับแบบลวก ๆ แล้วหมุนตัวเดินออกจากศาลาทันที
เสี่ยวเถาสาวใช้ส่วนตัวรีบเดินแกมวิ่งตามหลังคุณหนูของตนเองขาแทบขวิด

ปล่อยวางความสงสัยทั้งหมดทิ้งไปก่อน ส่วนหลินจื่ออันนั้นยืนงออยู่กลางวงล้อมของสาว ๆ ที่เริ่มหันมาซุบซิบกันอีกครั้ง

เจเจกึ่งเดินกึ่งวิ่งออกมาจากงานเลี้ยง หายใจเข้าปอดลึก ๆ เพื่อสูดอากาศบริสุทธิ์ที่ไม่มีกลิ่นแป้งและกลิ่นความตอแหลเจือปน นางมุ่นหน้าไปยังจุดจอตระมั่วหน้าประตูจวน

ขณะที่กำลังเดินผ่านแนวกำแพงสูง หูของนางก็ได้ยินเสียงอะไรบางอย่างผิดปกติ

ดับ!

เสียงเหมือนของหนักหล่นกระแทกพื้นดังมาจากอีกฟากหนึ่งของพุ่มไม้ เจเจชะลอฝีเท้าลงด้วยความสงสัย ก่อนจะค่อย ๆ ย่องเข้าไปดูใกล้ ๆ

ที่มุมกำแพงอันเงียบสงบ ร่างของบุรุษผู้หนึ่งในชุดสีดำสนิทนอนตะแคงอยู่บนพื้นหญ้า เขากำลังพยายามยันตัวลุกขึ้นด้วยความยากลำบาก ดูเหมือนว่าเขาจะเพิ่งตกลงมาจากต้นไม้ใหญ่ข้างกำแพงนั้น

ใบหน้าของเขาคมคายราวกับรูปสลัก เทพบุตรเดินดินที่หล่อเหลายิ่งกว่าดาราสอลีวูดเสียอีก คิ้วกระเป๋าดเฉียง จมูกโด่งเป็นสัน และริมฝีปากบางเฉียบที่เฝ้มแน่นด้วยความเจ็บปวด แต่สิ่งที่สะดุดตาที่สุดคือดวงตาคู่คม สีรัตติกาลที่ตัวดมองมาทางนางอย่างดุขันและเย็นชา

แทนที่จะกรีดร้องด้วยความตกใจเหมือนกุลสตรีทั่วไป เจเจกลับยืนทอดอกมองพิจารณาท่าทางการล้มของเขาด้วยสายตาของผู้เชี่ยวชาญ

“แลนด์ิงไม่สวยเลยนะพ่อหนุ่ม” นางพืมฟ้าออกมาเบา ๆ แต่อีกฝ่ายดันหูที่ได้ยินชัดเจน

“เข้ากระแทกพื้นแรงแบบนั้น ระวังข้อเสื่อมตอนแก่เอานะ”

ชายหนุ่มชุดดำชะงักไปครู่หนึ่ง ความเย็นชาในแววตาเปลี่ยนเป็นความงุนงงเล็กน้อย เมื่อเห็นสตรีในชุดหรูหรายืนวิจารณ์การตกต้นไม้ของเขาหน้าตาเฉย

ทั้งสองคนจ้องตากันนิ่ง ท่ามกลางความเงียบที่มีเพียงเสียงลมพัดใบไม้ไหว นี่คงเป็นฉากพบกันครั้งแรกที่ประหลาดที่สุดในชีวิตการแสดงของเธอเลยทีเดียว

เจเจส่ายหน้าอย่างระอาใจ ก่อนจะตัดสินใจหมุนตัวเดินจากไปโดยไม่คิดจะยื่นมือเข้าไปช่วย ทิ้งให้คนเจ็บนอนงออยู่ตรงนั้น เพราะขึ้นอยู่ต่ออาจจะช่วยซ้ำช่วยซ้อนได้

เมื่อร่างบางในชุดทูลหุหุราเดินลับสายตาไปแล้ว ชายหนุ่มชุดดำที่นอนนิ่งอยู่บนพื้นหญ้าก็ค่อย ๆ ยันกายลุกขึ้นนั่ง แม้ความเจ็บที่ข้อเท้าจะแล่นปราดขึ้นมา แต่สิ่งที่รบกวนจิตใจเขามากกว่าคือคำพูดและท่าทีของสตรีผู้นั้น

ดวงตาคมกริบสีรัตติกาลหริ่งเล็กน้อย พลังมองไปยังทิศทางที่นางเพิ่งเดินจากไป

'แลนด์ิงไม่สวย... ข้อเสื่อม?'

เซียวจิงทวนคำศัพท์ประหลาดเหล่านั้นในใจ ปกติสตรีที่ได้พบเขามากไม่กริดร้องด้วยความตกใจ ก็ต้องรีบเข้ามาแสดงความห่วงใยเพื่อหวังเรียกร้องความสนใจ

แต่สตรีผู้นี้กลับยืนกอดอกวิจารณ์ท่าตกของเขาด้วยสีหน้าเรียบเฉยราวกับกำลังดูการแสดงปาหิ แถมแวตาคู่นั้น... ไม่มีแม้กระทั่งความชื่นชมและความหวาดกลัว มีเพียงความเหนื่อยหน่ายใจที่ดูจะผิวิสัยสตรีในห้องหอไปมาก

"ประหลาดคน" เขาพิมพ์เสียงทุ่มต่ำ ก่อนจะสะบัดชายเสื้อปิดฝุ่นดินออกจากกาย แล้วติดตัวหายวับไปในเงามืดอย่างเงียบ ๆ

ตอนที่ 3. คี๋ชิงไหวพริบกลางโต๊ะอาหาร

แม้เหตุการณ์ระทึกขวัญที่งานเลี้ยงน้ำชาและการพบเจอชายชุดดำปริศนาที่ช่างกำแพงจะเพิ่งผ่านพ้นไปเพียงไม่กี่ชั่วโมง แต่เจเจกลับไม่มีเวลาได้พักหายใจหายคอหรือเก็บเรื่องราวเหล่านั้นมาขบคิดต่อ เพราะทันทีที่ตะวันลับขอบฟ้า สมณูมิรบครั้งใหม่ก็เปิดฉากขึ้นทันทีที่ก้าวเท้าเข้าสู่เรือนหลัก

บรรยากาศภายในห้องโถงรับประทานอาหารของตระกูลเจียงเจียงส่งดจนน่าอึดอัด มีเพียงเสียงตะเกียบกระทบถ้วยกระเบื้องเคลือบดังแผ่วเบาเป็นจังหวะ เจเจในร่างของคุณหนูรองเจียงร่วอี้ได้แต่นั่งหลังตรงประหนึ่งถูกตามด้วยไม้กระดาน สายตาจับจ้องไปยังอาหารหน้าตาวิจิตรบรรจงที่วางเรียงรายอยู่เต็มโต๊ะ

หมูสามชั้นตุ๋นนํ้าแดงที่ดูมันเยิ้ม ผัดผักกวางตุ้งสีเขียวสด และนํ้าแกงไก่ตุ๋นยาจีนที่ส่งกลิ่นหอมฉุย ทั้งหมดดูน่ารับประทานสมฐานะตระกูลขุนนางใหญ่ แต่เมื่อได้ลิ้มรสเข้าไปคำแรก เจเจก็แทบอยากจะคายทิ้งแล้ว ตะโกนเรียกหาพริกนํ้าปลา

รสชาติจี๊ดจ๊าดไร้มิติ รวากับพ้อครวักแล้วว่าหากใส่นํ้าปลาหรือนํ้าตาลเกินครึ่งช้อนชาแล้วจะถูกสั่งประหารชีวิต

‘ขาดผิงซุรอย่างรุนแรง! นี่มันอาหารผู้ป่วยพักฟื้นชัด ๆ มิน่าล่ะคนยุคนี้ถึงได้หน้าตาอมทุกข์กันนัก’

เจเจลอบถอนหายใจพลางคิ๊บผักเข้าปากอย่างเสียไม่ได้ ด้านหลังของนางมีเสี้ยวเถาสาวใช้คนสนิทยืนคอยปรนนิบัติพัดวีให้อยู่ไม่ห่าง แม้ลมจากพัดจะเย็นสบาย แต่เจเจสัมผัสได้ถึงรังสีความวิตกกังวลที่แผ่ออกมาจากตัวสาวใช้ผู้นี้ มือที่ถือพัดของเสี้ยวเถาสั่นระริกทุกครั้งทีบิดาของนางขยับตัว รวากับลูกนกที่กลัวว่าจะถูกพรานป่าจับไปอย่างกิน

ที่ฝังตรงข้ามของโตะคือภาพลักษณ์ของครอบครัวสุขสันต์จอมปลอม
เสนาบดีเจียง ผู้เป็นบิดานั่งอยู่หัวโตะด้วยสีหน้าเคร่งขรึมประหนึ่งแบก
ความมั่นคงของชาติไว้บนบ่า ด้านขวาคือ **ฮูหยินหลิว** แม่เลี้ยงที่ฉีกยิ้ม
การค้าตลอดเวลา และถัดไปคือ เจียงโหวว น้องสาวต่างมารดาผู้กำลังสวม
บทบาทลูกสาวผู้กตัญญู

“ท่านพ่อเจ้าคะ ลองชิมเปิดตุ๋นจานนี้ดูสิเจ้าคะ ลูกเข้าครัวไปกำซั
บพ่อครัวด้วยตนเองเลยนะเจ้าคะ”

เจียงโหววคืบเนื้อเปิดใส่ถ้วยของบิดาด้วยท่วงท่าอ่อนช้อยงดงาม
ดวงตากลมโตเป็นประกายวิบวับเรียกร้องคำชมเชย

‘คัท! เล่นใหญ่รัชดาลัยมากแม่คุณ เข้าครัวไปกำซับแต่หน้าไม่มันผม
ไม่ยุ่งเลยนะ เสื้อผ้าหน้าผมปะขนาดนี้ นี่ไปดูเขาทำหรือไปยืนเกะกะเขากัน
แน่’

เจเจวิจารณ์การแสดงของน้องสาวในใจอย่างเอาจริง แต่ภายนอก
ยังคงรักษามาदनางร้ายผู้เย่อหยิ่งเอาไว้ นางแสร้งทำเป็นไม่สนใจภาพความ
รักใคร่กลมเกลียวตรงหน้า แล้วก้มหน้าก้มตากินข้าวเปล่าต่อไป

ทันใดนั้น เสนาบดีเจียงก็วางตะเกียบลงบนแท่นวางเสียงดัง กริก
เป็นสัญญาณว่ามีอาหารแห่งความเจียนนี้กำลังจะมีเรื่องสำคัญเกิดขึ้น ทุก
คนบนโตะหยุดการเคลื่อนไหวโดยพร้อมเพรียง แม้แต่เสี่ยวเถาก็หยุดพัดจน
ลมหายไปวูบหนึ่ง

“รั่วอี”

เสียงเรียกชื่อนางดังขึ้นด้วยน้ำเสียงทรงอำนาจ เจเจรีบวางตะเกียบ
ลงบนแท่นวางอย่างเรียบร้อย เงยหน้าขึ้นสบตาบิดาพร้อมกับยึดหลังตรง
ปรับสีหน้าให้ดูสงบนิ่งเหมือนนางพญาที่พร้อมรับมือทุกสถานการณ์

“เจ้าคะท่านพ่อ”

“เมื่อช่วงบ่าย พ่อได้ให้คนไปดูฤกษ์ยามกับได้ชื่อมาแล้ว” เสนาบดี

เจียงเอ๋ยขึ้นด้วยน้ำเสียงราบเรียบหนักแน่น

“ฤกษ์มงคลที่เร็วที่สุดและดีที่สุดสำหรับงานแต่งงานของเจ้ากับคุณชายหลิน คืออีกสัปดาห์ข้างหน้า”

เคร่ง!

เสียงตะเกียบไม้ราคาแพงร่วงลงกระทบพื้นหินอ่อนดังสนั่นไปทั่วห้องโถงอันเงียบกริบ

เจเจสะดุ้งสุดตัว มือไม้ที่วางอยู่บนตักเพลอกระตุกด้วยความตกใจสุดขีดจนไปปิดโดนตะเกียบที่วางอยู่บนแท่นร่วงลงไป ครั้งนี้ไม่ได้มาจากการแสดง แต่เป็นปฏิกิริยาตอบสนองของร่างกายที่รับความจริงไม่ทัน

‘สัปดาห์วัน! บ้าไปแล้ว!’

เจเจพยายามสุดลมหายใจเข้าปอดลึก ๆ เพื่อเรียกสติกลับคืนมา แต่หัวใจกลับเต้นรัวเร็วด้วยความตื่นตระหนก สัปดาห์วันนั้นหรือ ในนิยายต้นฉบับมันอีกตั้งสามเดือนไม่ใช่หรือไง ทำไมโหม่ไฉนมันถึงได้รวนจนเละเทะขนาดนี้

‘สัปดาห์วันเนี่ยนะ? จะบ้าเหวอ พร้อโปรดักชันยังไม่เริ่มเลย สคริปต์ก็ ยังไม่ได้แก้โลเคชันก็ยังไม่ได้ดู จะให้เปิดกล้องถ่ายทำแล้วเหอะ นี่มันงานเผา ชัด ๆ’

หากแต่งงานอีกสัปดาห์วัน นั้นหมายความว่านางมีเวลาเหลือแค่สองสัปดาห์ในการหาทางหนีตาย เจเจประมวลผลอย่างรวดเร็ว นางจะปฏิเสธตรง ๆ ไม่ได้ เพราะเจียงรู้ว่มีคนเก่าเคยอาละวาดเรียกร้องจะแต่งงานแบบเป็นแทบตาย ซินบอกว่าไม่อยากแต่ง พ่อต้องสงสัยแน่ว่านางโดนผีเข้า

นางต้องใช้ทักษะการแสดงชั้นสูง จัดเทคนิคสวมบทบาทลูกกตัญญูผู้ซบเซียงแต่ยังไม่พร้อมจะออกเรือน

เจเจปรับสีหน้าจากตื่นตระหนกเป็นเศร้าสร้อย แววตาไหวระริกดูน่าสงสาร นางซ่อนตามองบิดาด้วยความอาลัยอาวรณ์

“ท่านพ่อเจ้าคะ” น้ำเสียงของนางสนั่นเครือเล็กน้อยพองาม

“ลูก... ลูกดีใจยิ่งนักที่ท่านพ่อเมตตาจัดการเรื่องฤกษ์ยามให้กับลูก แต่ลูกรู้สึกตัวเองยังขาดความรู้เรื่องการดูแลเรือน ลูกอยากจะอยู่ปรนนิบัติท่านพ่อท่านแม่ให้นานกว่านี้อีกสักหน่อยจะได้ไหมเจ้าคะ สัก สามเดือน หรือครึ่งปีก็ยังดี”

เสนาบดีเจียงขมวดคิ้วุ่นด้วยความแปลกใจ ปกติลูกสาวคนนี้มีแต่จะเร่งรัดให้เขาจัดงานแต่ง แต่วันนี้กลับปฏิเสธเสียอย่างนั้น

ยังไม่ทันที่บิดาจะเอ่ยปาก ฮูหยินหลิวแม่เลี้ยงตัวดีก็แทรกขึ้นมาด้วยรอยยิ้มหวานหยดย้อยที่เคลือบยาพิษไว้ภายใน

“โอ้ รั่วอี เจ้าคงจะตื่นเต้นจนทำตัวไม่ถูกกระมัง ท่านพี่เจ้าคะ อย่าไปฟังคำพูดของเด็กสาวซื่ออายุเลยเจ้าคะ นางคงจะดีใจมากแต่ไม่กล้าแสดงออก สาว ๆ แกรุ่นก็เป็นเช่นนี้แหละเจ้าคะ ปากไม่ตรงกับใจ”

เจียงโหรวรับรับลูกต่อทันทีราวกับนัดแนะกันมา “ใช่เจ้าคะท่านพ่อ พี่หญิงรองรักมันในตัวคุณชายหลินมานานหลายปี หากเลื่อนงานออกไป พี่หญิงคงตรอมใจแย่ ลูกว่ารีบจัดงานให้พี่หญิงสมปรารถนาเถอะเจ้าคะ ลูกยินดีช่วยเตรียมงานเต็มที่”

เจเจกำมือแน่นใต้โต๊ะ เล็บจิกเข้าไปในฝ่ามือเพื่อระงับอารมณ์โกรธ สองแม่ลูกคู่นี้ช่างเข้าหากันดีเหลือเกิน พยายามจะถีบหัวส่งนางออกจากบ้านให้เร็วที่สุดเพื่ออุปสมบัติสินเดิมของแม่นางละสิ

“แต่ข้าคิดว่า...” เจเจพยายามจะแย้งอีกครั้ง

ปัง!

เสนาบดีเจียงตบโต๊ะเสียงดังสนั่นจนถ้วยชากระเด็น เสี้ยวเกาสะดั่งเหือกจนตัวโยน รีบก้มหน้ามองพื้นตัวสั่นงันงก เจเจเองก็ต้องหุบปากฉับทันที

“พอได้แล้ว” เสนาบดีเจียงประกาศก้องด้วยน้ำเสียงเด็ดขาดที่ห้าม

โต้แย้ง

“ข้าตัดสินใจแล้ว ทางตระกูลหลินเองก็เห็นดีเห็นงามด้วย เจ้าเลิกลาเรื่องโยกโย้เสียที เจียงร่วอี่ ข้าเตือนเจ้าไว้เลยนะ ในช่วงสิบห้าวันนี้ ห้ามเจ้าก่อเรื่องงามหน้า หรือวางแผนพิเรนทร์อันใดเด็ดขาด เตรียมตัวเป็นเจ้าสาวให้ดี ไม่อย่างนั้นอย่าหาว่าข้าใจร้าย”

คำขาดของบิดาเปรียบเสมือนคำพิพากษาประหารชีวิต เจเจมองดูใบหน้าของทุกคนบนโต๊ะ พ่อที่มองนางเป็นภาระ แม่เลี้ยงที่ยิ้มเยาะมุมปาก และน้องสาวที่แสร้งทำตาใสซื่อ

ไม่มีใครอยู่ข้างนางเลยสักคน

ความรู้สึกโดดเดี่ยวเกาะกุมหัวใจ แต่มันกลับจุดประกายไฟแห่งการต่อสู้ให้ลุกโชนขึ้นมาแทนที่ความกลัว ในเมื่อบطلละครเดิมมันเฮงซวยและทุกคนพยายามจะยึดเยียบบทตัวประกอบที่ต้องตายตอนจบให้นาง เจเจก็สาบานกับตัวเองในวินาทีนั้น

นางจะไม่ยอมเล่นตามบทของใครหน้าไหนทั้งนั้น นางจะเขียนบทใหม่ กำกับเอง และแสดงเอง ให้มันรู้กันไปว่า แอคติ้งโค้ชจากศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดจะพ่ายแพ้ให้กับพล็อตนิยายน้ำเน่าแบบนี้!

ตอนที่ 4. วางแผนการหนีจุดจบ

เจเจก้าวเท้ายาว ๆ เดินจ้ำสาวเท้าออกมาจากเรือนใหญ่ด้วยความรวดเร็ว บรรยากาศยามค่ำคืนของจวนตระกูลเจียงที่ควรจะเงียบสงบและร่มรื่น กลับดูวังเวงและน่าอึดอัดใจสำหรับนางในเวลานี้ ลมหนาวพัดกรูกรียวผ่านกิ่งไม้แห้ง ส่งเสียงหวีดหวิวราวกับเสียงหัวเราะเยาะเย้ยจากโชckeชะตา

เสี่ยวเถาสาวใช้ร่างเล็กต้องกึ่งเดินกึ่งวิ่งตามหลังมาติด ๆ พร้อมกับหอบหายใจแฮก พยายามประคองโคมไฟในมือไม่ให้ดับ

"คะ... คุณหนู รอช้าด้วยเจ้าคะ! ท่านเดินเร็วยิ่งกว่าม้าศึกเสียอีก"

เจเจไม่สนใจเสียงเรียก นางยังคงมุ่งหน้าสู่เรือนท้ายน้ำซึ่งเป็นที่พำนักของตน สมองแล่นเร็วรี่ประมวลผลสถานการณ์วิกฤตที่เพิ่งเกิดขึ้นสด ๆ ร้อน ๆ ราวกับคอมพิวเตอร์ที่กำลังโอเวอร์โหลตจนคว้นขึ้น

สิบห้าวัน... สิบห้าวันเท่านั้น

ทันทีที่เท้าก้าวพ้นธรณีประตูห้องนอน เจเจก็หันขวับกลับมาส่งเสียงเข้มจนเสี่ยวเถาสะดุ้ง

"ปิดประตู ลงदानให้แน่นหนา ห้ามใครเข้ามาเด็ดขาด"

เสี่ยวเถารีบวางโคมไฟแล้ววิ่งไปลงกลอนประตูด้วยมือไม้สั่นเทา ก่อนจะหันกลับมามองเจ้านายด้วยแววตาตื่นตระหนก "คะ... คุณหนู จะให้บ่าวเตรียมน้ำอุ่นหรือเจ้าคะ หรือคุณหนูอยากจะพักผ่อน"

"พักผ่อนกับผีนะสิ" เจเจสวนกลับทันควัน นางเดินวนไปวนมากลางห้องราวกับหนูติดจั่น

"ฉันจะเอาอะไรไปทัน แค่คิดบทก็หมดเวลาแล้ว พรึ่โปรดักชันก็ยังไม่มีเริ่ม แค่สติงก็ยังไม่ไ้ทำ นี่มันหายนะชัด ๆ"

เสี่ยวเถาเบิกตากว้าง มองดูคุณหนูของตนที่จู่ ๆ ก็พูดภาษาประหลาดที่ฟังไม่รู้เรื่องอีกแล้ว นางค่อย ๆ ขยับตัวเข้าไปใกล้ ๆ อย่างกล้า

ๆ กลัว ๆ

“คุณหนู... ท่านหมายความว่าอย่างไรเจ้าคะ บ่าวไม่เข้าใจ ท่านควร
จะดีใจมิใช่หรือเจ้าคะ ที่นายท่านหาฤกษ์แต่งงานให้เร็วปานนี้ คุณชายหลิน
เองก็รูปร่าง เป็นบัณฑิตอนาคตไกล สตรีทั่วเมืองหลงต่างอิจฉาท่านกัน
ทั้งนั้น”

เจเจหยุดเดินกะทันหัน หันมาจ้องหน้าสาวใช้เซมิ่ง

“หยุดพูดชื่อไอ้หมอนั่นเดี๋ยวนี้!” นางยกมือห้าม

“เสี่ยวเถา เจ้าฟังข้าให้ตึนะ งานแต่งงานนี้มันไม่ใช่งานมงคล แต่มัน
คือลานประหาร เจ้าลองใช้สมองอันน้อยนิดของเจ้าคิดดูสิ ทำไมแม่เลี้ยงกับ
เจียงโหวถึงได้กระตือรือร้นอยากให้ข้าแต่งงานออกไปนัก ทั้งที่ปกติสองแม่ลูก
นั้นเกลียดข้าจะตาย แถมยังหวังสมบัติยิ่งกว่าจะอาจหวังไซ้”

เสี่ยวเถาเอียงคอครุ่นคิด คิ้วขมวดมุ่น “เอ่อ... คงเพราะซูหยินอยาก
ให้คุณหนูมีความสุข แล้วก็อยากให้คุณหนูเป็นฝั่งเป็นฝากระมังเจ้าคะ?”

เจเจกลอกตามองบนให้กับความโลกลสวยของสาวใช้จนตาแทบกลับ
“โอ้ย! นังหนูเอ๊ย เจ้านี้มันเชื่อจนบ้อจริง ๆ ที่พวกนางอยากให้ข้าแต่งงานเร็ว ๆ
เพราะพวกนางต้องการสินเดิมของแม่ข้าต่างหากเล่า”

คำพูดนั้นเหมือนฟ้าผ่าลงกลางใจเสี่ยวเถา สาวใช้ซึ่งอิงไปครู่ใหญ่
ก่อนจะเริ่มปะติดปะต่อเรื่องราวได้ สินเดิมของซูหยินใหญ่ผู้ล่วงลับนั้นมี
มูลค่ามหาศาล ทั้งที่ดินทำเลทองในเมืองหลวง ร้านค้าเครื่องหอมที่ทำกำไร
มหาศาล และเครื่องประดับอัญมณีล้ำค่าอีกนับไม่ถ้วน ตามกฎหมายแคว้น
ต้าหมิง ทรัพย์สินเหล่านี้ต้องตกเป็นของบุตรสาวที่เกิดจากภรรยาเอกเท่านั้น

“ทะ... ท่านหมายความว่า” เสี่ยวเถาเสียงสั่น

“พวกนางวางแผนจะฮุบสินเดิมหรือเจ้าคะ?”

“ไม่ใช่แค่ฮุบ” เจเจส่ายยืมเย้นยะเยือก

“แต่พวกนางต้องการให้ข้าแต่งงานออกไปพร้อมสินเดิม แล้วพอข้าตาย

หรือเกิดอะไรขึ้น ทรัพย์สินเหล่านี้นั้นก็จะตกเป็นของสามีข้า ซึ่งก็คือหลินจื่ออัน และเจียงโหวรที่รอเสียต่อไปก็จะสบายไปทั้งชาติ”

เจเจเดินไปที่หีบใส่เสื้อผ้าใบเก่าที่มุมห้อง กระชากฝาเปิดออกแล้ว รื้อค้นข้าวของด้านในอย่างบ้าคลั่ง นางหยิบเสื้อตัวในสีขาวตัวหนึ่งที่ดูเก่าเก็บออกมา สะบัดมันกลงบนโต๊ะเครื่องแป้ง แล้วคว้าแท่งถ่านเขียนควิขึ้นมา

“คุณหนูฉีกเสื้อทำไมเจ้าคะ” เสี่ยวเถาร้องเสียงหลง

“ช่างมัน เสื้อผ้าหาใหม่ได้ แต่ชีวิตหาใหม่ไม่ได้” เจเจไม่สนใจ นางเริ่มขีดเขียนแผนผังความสัมพันธ์และไทม์ไลน์ลงบนผ้าสีขาวราวกับแม่ทัพที่กำลังวางแผนยุทธการรบ ผงถ่านสีดำติดเปรอะเปื้อนเนื้อผ้า แต่กลับทำให้ตัวอักษรดูขลังและน่าเกรงขาม

เป้าหมาย: ยกเลิกงานแต่งและรักษาชีวิตรอด

อุปสรรค: พ่อ (กลัวเสียหน้า) แม่เลี้ยง (โลภ) เจียงโหวร (ต่อแกล/อยากได้ผ้าพิ) หลินจื่ออัน (แมงดา/ฆาตรกร)

เวลาที่เหลือ: 15 วัน

เจเจถอยหลังออกมามองผลงานบนผืนผ้าด้วยสีหน้าเคร่งเครียด สมองเริ่มจำลองสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เป็นไปได้

“ทางเลือกที่หนึ่ง: หนี” นางพูดกับตัวเองพลางขีดเส้นโยง

“ถ้าข้าหนีแล้วข้าจะไปไหนได้ เงินสดก็ไม่มีติดตัว ไบ่ผ่านทางก็ไม่มี แคมโลกข้างนอกนั้นอันตรายจะตายซัก เกิดไปเจอโจรป่าฆ่าหมกปากก็จบเห่ หรือถ้าถูกจับได้ พ่อคงสั่งโบยข้าจนตายแล้วมัดใส่เกี้ยวส่งไปบ้านตระกูลหลินอยู่ดี ทางเลือกนี้: ตาย”

“ทางเลือกที่สอง: ยอมแต่ง” นางขีดเส้นอีกเส้น

“ก็เท่ากับเดินเข้าปากเสือ รอวันโดนวางยาพิษ แล้วให้พวกมันเสวยสุขบนกองเงินของแม่ข้า ทางเลือกนี้: ตายอนาถกว่าเดิม”

เสี้ยวเถามองดูเจเจที่เดี๋ยวก็พิมพ์ เดี๋ยวก็ทำท่าทางพืดพืด เดี๋ยวก็ขีดฆ่าตัวหนังสือบนผ้าด้วยความหวาดกลัว “คุณหนู... บ่าวว่าคุณหนูโดนผีเข้าสิงแน่ ๆ บ่าวจะไปตามหมอผีนะเจ้าคะ”

เจเจหันขวับมามองสาวใช้ แหวดตาที่เคยสับสนเริ่มเปลี่ยนเป็นประกายมุ่งมั่น รวากับผู้กำกับที่เพิ่งคิดฉากจบระดับมาสเตอร์พีชได้

“ไม่ต้องตามหมอผี แต่ข้าต้องการให้เจ้าช่วยข้าเตรียมฉาก”

“ตะ... เตรียมฉาก?”

“ใช่” เจเจแสร้งยิ้มมุมปาก รอยยิ้มแบบนางมารร้ายที่นางเคยฝึกหน้ากระจกมาเป็นพันครั้ง แต่วันนี้มันดูน่าขนลุกกว่าทุกครั้ง

“ในเมื่อพวกมันอยากเล่นละครบท 'ครอบครัวสุขสันต์' กับ 'คู่กึ่งทองใบหยก' นึก ข้าก็จะจัดให้ แต่ข้าจะไม่เล่นเป็นนางเอกแสนดีที่ยอมให้พวกมันโขกสับอีกต่อไป”

เจเจเดินเข้าไปจับไหล่เสี้ยวเถา บีบแน่นจนสาวใช้หน้าเหวเก

“เสี้ยวเถา ในเมื่อข้าขอถอนหมั้นเองไม่ได้ เพราะท่านพ่อจะหาว่าข้าบ้า งั้นข้าก็ต้องทำให้ฝ่ายชายเป็นคนขอถอนหมั้นเอง”

“ทำอย่างไรหรือเจ้าคะ? คุณชายหลินดูจะรักคุณหนูมากนะเจ้าคะ”

“รักเงินข้าล่ะสิ” เจเจแค้นเสียงหัวเราะ

“คนอย่างหลินจื่ออัน หลงตัวเอง รักหน้าตา และเกลียดความอับอายที่สุด ถ้าข้าทำตัวให้ 'เสื่อม' จนถึงที่สุด ถ้าข้าทำลายภาพลักษณ์สตรีผู้เพียบพร้อมที่เขาหวังจะใช้เชิดหน้าชูตา เจ้าคิดว่าเขาจะยังอยากแต่งงานกับข้าอีกไหม?”

เสี้ยวเถาเริ่มเข้าใจราง ๆ แต่ก็ยังกังวล “แต่คุณหนูเจ้าคะ ชื่อเสียงของท่าน หากท่านทำเช่นนั้น ท่านอาจจะขายไม่ออกไปตลอดชีวิตนะเจ้าคะ”

“ชื่อเสียงกินไม่ได้ แต่เงินกินได้ และที่สำคัญ ชีวิตข้าสำคัญกว่า” เจ

เจประกาศกร้าว นางหันกลับไปมองข้อความบนผ้า แล้วใช้มือลบคำว่า 'หนี' ออก เหลือไว้เพียงคำว่า 'สู้'

“มาเริ่มกันเลยดีกว่า” เจเจลกแขนเสื้อขึ้น “เสี้ยวเถา ไปเปิดหีบเสื้อผ้าใบนั้น ใบที่ข้ายัดเสื้อผ้าเก่า ๆ ทิ้งไว้”

สองนายบ่าวช่วยกันลากหีบไม้ใบเก่าออกมาจากมุมห้อง ฝุ่นคลุ้งกระจายจนต้องไอแค้น ๆ เมื่อเปิดฝาหีบออก กลิ่นอับชื้นก็ลอยออกมาเตะจมูก ช่างในเต็มไปด้วยเสื้อผ้าสีสนับดูฉาดและลวดลายล้ำสมัยที่เจียงร่วอีกคนเดิมเคยซื้อมาแต่ไม่กล้าใส่

เจเจหยิบชุดกระโปรงสีเสี้ยวสะท้อนแสงปกลายดอกโบตันสีแดงสดออกมาทาบทัว สีของมันตัดกันอย่างรุนแรงจนคนมองแทบจะปวดตา

“อืม... สีเสี้ยวมะนาวตัดกับแดงเลือดหมู ช่างเป็นคู่สีที่... วินาศสันตะโรดีแท้” เจเจพยักหน้าอย่างพึงพอใจ

“เสี้ยวเถา เจ้าว่าชุดนี้เป็นอย่างไร?”

เสี้ยวเถาทำหน้าที่เหมือนเพื่อกลั่นยาขม “คุณหนูบ่าวว่ามันดู เอ่อ... แสบตาไปหน่อยนะเจ้าคะ มันดูเหมือน... นกแก้วป่วย”

“นั่นแหละที่ข้าต้องการ!” เจเจหัวเราะร่า แล้วโยนชุดนั้นไปที่เตียง นางรื้อค้นต่อไป หยิบปิ่นปักผมทองเหลืองอันบ่อเริ่มเท็มที่มีตุ้งติ้งห้อยระย้ายาวเพื่อย่อออกมา

“แล้วอันนี้ล่ะ? ถ้าข้าปักสักสิบอันบนหัว เเดินทีคงเสียงดังกรู๊งกริ้งเหมือนวัวเทียมเกวียน”

“คุณหนูเจ้าคะ” เสี้ยวเถาเริ่มน้ำตาคลอ बै้า

“ท่านเอาจริงหรือเจ้าคะ นายท่านต้องโกรธมากแน่ ๆ”

“โกรธสิดี ยิ่งโกรธยิ่งไล่ข้าออกจากตระกูลเร็วขึ้น ข้ายิ่งชอบ” เจเจตอบอย่างไม่ยี่หระ นางเลือกหยิบเสื้อผ้าและเครื่องประดับที่ดู ‘ไร้รสนิยม’ ที่สุดเท่าที่จะหาได้มากองรวมกัน ราวกับสไตล์ลิสต์ที่กำลังเตรียมชุด